

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci navrhovatele: **Š. K.**, zastoupený Mgr. Tomášem Petřem, advokátem se sídlem Pavlovova 586/8, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 6. 2013, čj. KM-49-5/PK-2013, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ad 15/2013, v řízení o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Z předloženého spisu Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce (dále „navrhovatel“) podal dne 6. 8. 2013 žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 6. 2013, čj. KM-49-5/PK-2013.

Dne 16. 2. 2015 podal navrhovatel u Nejvyššího správního soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) s odůvodněním, že dosud nebylo o žalobě rozhodnuto, přitom napadeným rozhodnutím žalovaný významným způsobem zasáhl do práv navrhovatele a zásadně ovlivnil jeho finanční situaci. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu rozhodnout o žalobě v době co možná nejbližší – nejpozději však ve lhůtě do 31. 5. 2015.

K podanému návrhu se vyjádřila soudkyně městského soudu, jíž byla věc přidělena, s tím, že soud rozhoduje v souladu s ust. § 56 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) věci v pořadí, v jakém mu došly.

Nejvyšší správní soud neshledal návrh důvodný.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

Nicméně uvedená kritéria nic nemění na tom, že krajský soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takový případ nejedná.

U kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato kritéria je třeba vnímat v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci. Jinými slovy, to, že věc je pro navrhovatele významná, resp. rozhodnutím žalovaného bylo významně zasaženo do finanční situace navrhovatele, *eo ipso* ještě neznamená, že krajský (zde městský) soud ji musí upřednostnit a rozhodnout o ní mimo pořadí. U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespádají pod předností věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., je totiž prvořadé hledisko pořadí, v jakém věci soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti, nikoli skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou, resp. o věc pro účastníka významnou. Ke zmírnění či eliminaci nepříznivých dopadů rozhodnutí žalovaného např. do majetkové sféry účastníka řízení lze využít příslušných institutů upravených v soudním řádu správním, resp. občanském soudním řádu (odkladný účinek, předběžné opatření).

Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by ve věci docházelo k průtahům, resp. že by městský soud byl nečinný. Jak vyplynulo ze soudního spisu, městský soud se věci navrhovatele zabýval bezprostředně po podání. Poté, co žalobce podal žalobu (6. 8. 2013), soud usnesením ze dne 13. 8. 2013 vyzval žalobce k úhradě soudního poplatku za žalobu (ten totiž žalobce neuhradil současně s podanou žalobou) a následně jej vyzval k předložení plné moci, jež by prokazovala zmocnění advokáta k zastupování žalobce. Přípisem ze dne 21. 8. 2013 soud zaslal žalovanému kopii žaloby a

vyzval jej k vyjádření k ní ve lhůtě jednoho měsíce a rovněž k předložení úplného správního spisu. Žalovaný zaslal soudu vyjádření k žalobě (ze dne 4. 9. 2013) a sdělil soudu, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení ústního jednání. Dne 24. 9. 2013 obdržel městský soud od žalovaného i správní spis. Součástí soudního spisu je žádost žalobce ze dne 21. 8. 2014 o vydání rozhodnutí ve věci a přípis soudkyně ze dne 9. 9. 2014 s upozorněním na § 56 odst. 1 soudního řádu správního. Lze tak konstatovat, že ve věci byly soudem provedeny potřebné procesní úkony tak, aby o ní mohlo být rozhodnuto.

S přihlédnutím k dosavadnímu postupu městského soudu a provedeným úkonům v řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli se může doba přesahující jeden rok, v níž se navrhovatelé nedostalo rozhodnutí, jevit jako nepřiměřeně dlouhá, dle jeho konstantní rozhodovací praxe ještě nedosahuje intenzity, která by již znamenala porušení čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu